

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 22Ca/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230617
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ágnes Nagyová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1117230617.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Ágnes Nagyovou v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, Mozartova 9, Bratislava, právne zast.: JUDr. Dagmar Kubovičová, Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: Relax Inn West, a.s., IČO: 44 244 479, Seberíniho 2, Bratislava, právne zast.: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., IČO: 36 862 711, Šoltésovej 14, Bratislava, o zaplatenie 962,- eur s príslušenstvom,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 962,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 962,- eur od 15.12.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca dňa 19.12.2017 doručil súdu žalobu o zaplatenie sumy 962,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 15.12.2017 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného.

2. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že mu ako organizácii kolektívnej správy bolo udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR dňa 11.5.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Podľa tohto oprávnenia vykonával dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona má žalobca aj na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016, podľa ktorého vykonáva kolektívnu správu v odbore použitie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Zo žaloby ďalej vyplýva, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Relax Inn v štandarde hotel 3*. Žalobca mal za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom hoteli v roku 2016 neoprávnené, bez súhlasu autorov používal predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu, prostredníctvom 37 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách tohto ubytovacieho zariadenia. Žalobca z webovej stránky žalovaného zistil, že žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby, keďže v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Žalobca poukázal na to, že sa za poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje verejný prenos diel, teda ak žalovaný má vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. Poukázal ďalej aj na

rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-306/05 zo dňa 7.12.2006, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Do pozornosti dal i rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-162/10 zo dňa 12.3.2012, v ktorom Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V neposlednom rade poukázal aj na uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-136/09 z 18.3.2010, podľa ktorého prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že ak používateľ chce legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Pri masovom použití diel, t.j. verejným prenosom, je však fakticky nemožné udeľovať licencie na konkrétne špecifikované diela, preto je zavedený inštitút kolektívnej správy práv a najmä inštitút hromadných, rozšírených hromadných a kolektívnych licenčných zmlúv. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy, a to aj na verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Žalobca považoval za nesporné, že povinnosťou žalovaného bolo disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Vysvetlil rozdiel medzi ďalšími organizáciami kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM, pričom sa domnieval, že žalovaný, ktorý je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej len "ZHR SR"), získal súhlasy uvedených organizácií na používanie diel verejným prenosom na rok 2016, pretože ZHR SR verejne oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM kolektívne licenčné zmluvy. Hoci žalovaný tak získal súhlas od nositeľov práv zastúpených SOZA a SLOVGRAM, nezískal však súhlas od žalobcu. Žalobca na svojej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Uviedol, že v roku 2016 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3 370 slovenských nositeľov práv. So všetkými nositeľmi práv pritom uzatvára rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné. Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že sa žalovaný dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, a tak zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. Podľa žaloby je tak jej predmetom vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, súd má preto skúmať, za akú odmenu sa zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Žalobca za účelom preukázania zvyčajnej odmeny uviedol, že v roku 2016 uzatvárať s používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu. Ďalej žalobca uviedol, že v predmetnom konaní si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške, a to za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 vo výške 962,- eur. Uvedenú sumu žalobca špecifikoval v zmysle svojho sadzobníka licenčných odmien tak, že predstavuje súčin obvyklej licenčnej odmeny 37 zvukovoobrazových zariadení x 26,- eur za hotel 3* = 962,- eur. Žalobca tak tvrdil, že má aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu, porušoval výhradné autorské práva, pretože bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom, nakoniec žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. K žalobe boli priložené nasledovné listinné dôkazy - Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv pre žalobcu č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016, Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 pre žalobcu č. k. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11.5.2010, informácie z webovej stránky žalovaného, výzva generálneho sekretariátu Komisie Európskych spoločenstiev z 18.10.2005, informácia z webovej stránky Ministerstva kultúry SR ohľadom organizácií kolektívnej správy, výzva žalobcu zo dňa 1.12.2017 na vydanie bezdôvodného obohatenia. Prílohou bolo aj CD, na ktorom sa nachádzali dôkazy - okrem iného aj zmluvy o zastupovaní autorských práv, rozšírené hromadné licenčné zmluvy o použití diel ich verejným prenosom z roku 2016 a 2017, štatistiky vysielania, Sadzobník poplatkov žalobcu účinný od 1.1.2015, Zoznam slovenských autorov zastupovaných na zmluvnom základe v r. 2016, partnerské organizácie kolektívnej správy s recipročným zastupovaním.

4. Súd v priebehu konania dňa 21.2.2018 vydal platobný rozkaz sp. zn. 22Ca/1/2017, ktorý následne uznesením zo dňa 22.5.2018 zrušil, keďže proti nemu žalovaný dňa 16.3.2018 podal odpor.

5. Žalovaný v podanom odpore potvrdil, že je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Relax Inn, v ktorom sú v hotelových izbách umiestnené televízne prijímače - 37 zvukovoobrazových zariadení. Namietal však, že dané ubytovacie zariadenie nie je plne obsadené počas celého roka, napriek tomu od neho žalobca požaduje plnenie bez zohľadnenia tejto obsadenosti. Poukázal na to, že obdobný spor medzi totožnými sporovými stranami bol vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13C/96/2016, pričom toho času je konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave. Žalovaný mal ďalej za to, že žalobca si je vedomý toho, že by iba ubytované osoby mohli verejne prenášané dielo vnímať, preto ak je izba bez hostí, nemôže dôjsť k verejnému prenosu diela, teda k užívaniu diela. Žalovaný sa v odpore zaoberal aj pojmom zvyčajná odmena a tvrdil, že nie je definovaný Občianskym zákonníkom ani Autorským zákonom. Podľa žalovaného by odmena mala byť dohodnutá medzi stranami, žalobca však poukazuje len na svoj sadzobník s tým, že ak používateľ diela neprijme návrh odmeny určenej podľa sadzobníka (pretože mu nebolo umožnené využiť zmluvnú voľnosť pri uzatváraní zmluvy), stáva sa z neho neoprávnený používateľ. Preto tvrdil, že odmena určená jednostranne výlučne a striktné podľa sadzobníka, nemôže byť považovaná za dohodnutú odmenu, okrem toho mal za to, že jedným zo základných kritérií pri určení odmeny je rozsah použitia diela, ktorým je pri ubytovacích zariadeniach jednoznačne obsadenosť izieb v predmetnom zariadení. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca má dominantné postavenie na trhu v danej oblasti kolektívnej správy autorských práv, z toho dôvodu nie je možné porovnávať obvyklosť a primeranosť odmien, ktoré požaduje od používateľov predmetov ochrany v rámci Slovenskej republiky. Primeranosť a obvyklosť odmien preto posúdil vzhľadom na odmeny, ktoré sú vyberané v niekoľkých iných členských štátoch Európskej únie a poukázal na analýzu, ktorú vypracovala spoločnosť KPMG. Žalovaný porovnal žalobcu aj s inými organizáciami kolektívnej správy - SLOVGRAM a OZIS, ktoré majú podľa neho spoločný výber poplatkov a ktoré prihládajú aj na reálnu vyťaženosť hotela. Poukázal na znenie recitálu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.05.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9Co/8/2017 z 30.11.2017 a žiadal, aby súd v tomto prípade použil eurokonformný výklad a prihliadol na primeranú ochranu chránených diel a predmetov ochrany chránených súvisiacimi právami. Žalovaný poukázal aj na Odpoveď Ministerstva kultúry SR na Žiadosť o vydanie stanoviska k právnej interpretácii § 169 ods. 1 a 2 v spojení s § 69 ods. 4 Autorského zákona adresované ZHR SR zo dňa 7.3.2017, z ktorého mu vyplýva, že Ministerstvo kultúry SR neschvaľuje sadzobníky odmien v organizáciách kolektívnej správy a žalobca by mal pri určovaní odmeny zohľadniť okrem iného aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Vzhľadom na uvedené žiadal žalobu zamietnuť.

5.1 K odporu žalovaný pripojil - Odpoveď Ministerstva kultúry SR na Žiadosť o vydanie stanoviska k právnej interpretácii § 169 ods. 1 a 2 v spojení s § 69 ods. 4 Autorského zákona adresované ZHR SR zo dňa 7.3.2017 a Analýzu spoločnosti KPMG licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy (september 2016).

6. Žalobca dňa 8.6.2018 doručil súdu repliku, v ktorej s poukazom na § 79 Autorského zákona uviedol, že na Slovensku je jediným oprávneným subjektom, ktorý udeľuje súhlas za nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia na ich použitie verejným prenosom. Preto ak žalovaný chcel v roku 2016 používať predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami legálne, tak mal dopredu uzatvoriť so žalobcom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou by získal súhlas autorov a nositeľov práv k používaniu žalobcom kolektívne spravovaných diel. Poukázal na to, že hoci nie je povinný vyhľadávať používateľov predmetov ochrany, žalovaného vyzýval k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Žalobca tak poprel tvrdenia žalovaného, že by sa žalovaný automaticky stal neoprávneným používateľom, pretože ak by žalovaný so žalobcom rokoval, avšak by sa so žalobcom nedohodol, mohol by prestať používať predmety ochrany alebo podať žalobu na určenie obsahu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa Autorského zákona. Podľa uvedenia žalobcu však žalovaný neprejavil záujem o rokovanie so žalobcom, ani nepostupoval podľa § 165 ods. 8 a 9 Autorského zákona, v roku 2016 mal preto vedome postavenie neoprávneného používateľa predmetov ochrany. Ohľadom žalovaným namietaného nezohľadnenia obsadenosti ubytovacích zariadení žalobcom uviedol, že zohľadňovať obsadenosť ubytovacích zariadení nie je kritériom, ktoré je obvykle a spravidla používané pri určovaní licenčných odmien. Uviedol, že Autorský zákon rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, teda rozlišuje nároky na odmeny autorov a odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami, a tak rozlišuje medzi licenčnou a primeranou odmenou. Vysvetlil, že autori predom udeľujú

súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu, zatiaľ čo nositelia práv súvisiacich s autorskými právami (aj výkonní umelci zastupovaní SLOVGRAM a OZIS) udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, t.j. na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciú. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, pretože títo zastupujú autorov, preto nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť zariadenia. Ďalej žalobca poukázal na to, že podstatou licencií je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Žalobca podotkol, že zohľadňovanie obsadenosti ubytovacích zariadení v prípade licenčnej odmeny je kritériom, ktoré uplatňuje len niekoľko krajín v EÚ, čo vyplýva aj z predloženej analýzy KPMG. Ohľadom stanoviska Ministerstva kultúry SR zo dňa 7.3.2017 žalobca mal za to, že je v rozpore s § 69 ods. 6 Autorského zákona a bolo vydané po tlakoch zo strany ZHR SR. Opätovne žalobca zdôraznil, že pre posúdenie jeho nároku je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencié iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciú. Čo sa týka predloženej analýzy KPMG, žalobca mal za to, že tá vykazuje celý rad nedostatkov - malý a účelovo vybraný počet porovnávaných krajín, odlišná legislatívna autorskoprávna úprava v porovnávaných krajinách nezohľadnená analýzou, neúplnosť a nesprávnosť údajov pri jednotlivých krajinách, porovnávanie sadziieb - výšky poplatkov na nerovnakom základe. Podľa žalobcu táto analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré majú odlišný základ, je tak nepoužiteľná na určenie výšky zvyčajnej odmeny a aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny. V neposlednom rade žalobca v replike poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný s inými organizáciami kolektívnej správy uzatvoril licenčné zmluvy, teda ich odmeny sa mu zrejme zdajú byť primerané. Nakoniec potvrdil, že sa medzi stranami sporu vedie obdobné konanie na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13C/96/2016, v ktorom bolo vyhovené žalobe.

7. Dňa 10.9.2018 žalovaný doručil súdu dupliku, v ktorej na podporu svojich tvrdení poukázal na predloženú novelu zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov Národnej rade SR a na dôvodovú správu k tejto novele, ktorá podľa neho má riešiť niekoľko aktuálnych aplikačných problémov z praxe týkajúcich sa vzťahov medzi organizáciami kolektívnej správy práv a používateľmi, okrem iného aj výšku odmeny v Sadzobníkoch organizácií kolektívnej správy, ktorá by mala zohľadňovať aj vyťaženosť ubytovacích zariadení.

8. Žalobca dňa 26.2.2019 predložil súdu vyjadrenie. Poukázal na skutočnosť, že nárok, ktorého sa žalobca v predmetnom konaní domáha, je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z neoprávneného používania predmetov ochrany kolektívne spravovaných žalobcom zo strany žalovaného v roku 2016, kedy sa nárok žalobcu posudzoval podľa zákona č. 185/2015 Z. z. v znení účinnom v aktuálnom čase porušenia práv autorov, teda nie v znení účinnom od 1.1.2019. Žalobca poukázal i na rozsudky okresných a krajských súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach, v ktorých bol žalobca úspešný.

9. Na prejednanie veci samej súd nariadil na deň 30.04.2019 pojednávanie, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a žalovaného.

9.1 Právny zástupca žalobcu sa v plnom rozsahu pridŕžiaval žaloby a písomných vyjadrení. Mal za preukázané a nesporné, že žalovaný v roku 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Relax Inn v Šoporni kategórie 3* a verejne deklaroval vybavenie 37 ubytovacích jednotiek daného hotela zvukovoobrazovými zariadeniami, teda realizáciu verejného prenosu technickými zariadeniami. Poukázal na to, že v zmysle právnej úpravy bolo pred začatím verejného prenosu povinnosťou žalovaného získať súhlas nositeľov práv zastúpených žalobcom k používaniu predmetov ochrany verejným prenosom. Žalovaný si bol vedomý tejto povinnosti, pretože už aj v roku 2015 neoprávnené používal predmety ochrany rovnakým spôsobom a žalobca ho rovnako žaloval o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný ako člen ZHR SR uzatvoril pre rok 2016 licenčné zmluvy so SOZA a SLOVGRAM, teda organizáciami kolektívnej správy, ktoré spravujú iné predmety ochrany ako žalobca, ale tiež sú súčasťou verejného prenosu. Žalovaný si tak vyporiadal svoje povinnosti voči iným organizáciám, ale voči žalobcovi vedome nie, napriek tomu predmety ochrany používal, keďže ich z verejného prenosu nemohol vyňať. Z uvedeného dôvodu si žalobca touto žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, výšku ktorého si odvodzuje od príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobca preukázal, že iní používatelia získavali licenciú na dané používanie daných predmetov ochrany výlučne za odmenu uvedenú v sadzobníku žalobcu. Žalobca predložil

súdu 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, z ktorých takáto odmena vyplýva, taktiež v zmysle sadzobníka žalobcu boli uzatvorené stovky dohôd o urovnaní za rok 2016 až 2018. Právny zástupca žalobcu k namietanému nezohľadneniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia zdôraznil, že predmetom sporu nie je posudzovanie sadzobníka žalobcu a posudzovanie výšky licenčných odmien, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. je relevantné zistiť zvyčajnú odmenu a kritériom pri zvyčajnej licenčnej odmene nebolo zohľadňovanie obsadenosti zariadenia. Odkázal na ustanovenie § 169 ods. 2 Autorského zákona v znení účinnom pre rok 2016, ktoré stanovuje všeobecné pravidlá pre určenie výšky licenčných odmien a uviedol, že žalobca tieto pravidlá akceptoval, keďže vo svojom sadzobníku určoval odmenu na obdobie jedného roka - na čas poskytovania licencie. Na záver poznamenal, že ZHR SR za svojich členov, ktorých zastupuje na základe príkazných zmlúv pre rok 2017, uzatvoril so žalobcom dohodu o urovnaní, ktorá vychádzala zo sadzobníka žalobcu a nebola zohľadňovaná obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

9.2 Právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný má záujem uhrádzať licenčné poplatky za predpokladu, že ich výška bude primeraná, t.j. pri zohľadnení kritéria vyťaženia hotelových zariadení. Zároveň mu však bolo zrejmé, že ustanovenie § 169 ods. 2 Autorského zákona účinného do 01.01.2019 explicitne neprikazovalo organizáciám kolektívnej správy zohľadňovať vyťaženosť zariadení, podľa znenia účinného do 01.01.2019 platilo, že organizácie kolektívnej správy majú zohľadniť rozsah, spôsob, účel a čas použitia predmetu ochrany. Podľa neho však z uvedeného vyplýva, že organizácie kolektívnej správy majú zohľadniť aj vyťaženosť zariadení. Žiadal súd, aby v predmetnom spore vo vzťahu k ustanoveniu § 169 ods. 2 Autorského zákona neaplikoval iba gramatický výklad, ale aj výklad teleologický, logický a systematický, t.j. aby zohľadnil aj vyťaženosť zariadení, pretože to bolo úmyslom zákonodarcu.

10. Súd sa po oboznámení s listinnými dôkazmi uvedenými v bode 3 a 5 tohto rozsudku, s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu - opätovný návrh na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016, opätovná výzva na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016, posledná výzva na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 a návrh na uzatvorenie dohody o urovnaní za rok 2015, žiadosť Ministerstva kultúry SR o poskytnutie informácií, odpoveď žalobcu na žiadosť Ministerstva kultúry SR, návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa Autorský zákon, dôvodová správa k uvedenej novele Autorského zákona, rozsudky odvolacích súdov, dôkazmi nachádzajúcimi sa na CD nosičoch a ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.

11. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, taktiež na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR zo dňa 18.8.2016 v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon. Žalobca podľa neskoršieho oprávnenia vykonáva kolektívnu správu práv aj v odbore - káblová retransmisia, verejné vysielanie, verejná retransmisia, verejný prenos vyššie uvedených diel. Žalovaný podľa svojej webovej stránky prevádzkuje 3* Hotel Relax Inn, v ktorom sú v 37 izbách umiestnené zvukovoobrazové zariadenia - LCD TV s káblovým príjmom, ktorými sa uskutočňuje tzv. ďalší verejný prenos. Žalovaný je členom ZHR SR a so žalobcom nemá uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu na rok 2016. Uvedené medzi stranami nebolo sporné. Z predložených listinných dôkazov súd zistil, že žalobca dňa 19.2.2016, dňa 16.5.2016 a dňa 1.12.2016 vyzval žalovaného na uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 a z dôvodu, že k uzatvoreniu zmluvy nedošlo, žalobca v zmysle Autorského zákona účinného na rok 2016 uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, a to vo výške odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Žalobca listom zo dňa 1.12.2017 vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 962,- eur, pričom si uvedenú odmenu - výšku bezdôvodného obohatenia uplatnil v zmysle svojho sadzobníka, ktorý súdu predložil (na CD), zároveň ten je zverejnený aj na internetovej stránke žalobcu, podľa ktorého bola licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení hotela 3* za jedno zariadenie 26,- eur. Z ďalších dôkazov súdu vyplynulo, že žalobca v roku 2016 uzatvoril 300 hromadných licenčných zmlúv, pričom licenčná odmena vychádzala zo sadzobníka žalobcu. Z predložených zmlúv o vzájomnom zastúpení so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy práv bolo zistené, že žalobca zastupuje veľké množstvo nositeľov práv z celého sveta pri

používaní ich diel na území SR. Taktiež z predloženého zoznamu nositeľov práv v SR a z webovej stránky žalobcu súdu vyplynulo, že žalobca na zmluvnom základe zastupuje tisíce slovenských nositeľov práv. Žalobca súdu predložil aj štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu predmetov ochrany.

12. Podľa § 19 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona účinného od 1.1.2016 (ďalej len "Autorský zákon") autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

Podľa § 19 ods. 4 písm. f) Autorského zákona použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti

1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela,
2. verejným vykonaním diela,
3. verejným prenosom diela.

Podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

Podľa § 69 ods. 4 Autorského zákona, ak odmena nie je dohodnutá v závislosti od príjmov alebo výnosov z využitia licencie, musí zodpovedať rozsahu, účelu a času použitia diela.

Podľa § 69 ods. 5 Autorského zákona, ak nie je v licenčnej zmluve dohodnutá odmena ani spôsob jej určenia, a ani nie je v licenčnej zmluve uvedené, že sa licencia udeľuje bezodplatne, a nevyplýva to ani z jej účelu, platí, že autor má právo na odmenu vo výške, ktorá je obvyklá v čase uzavretia licenčnej zmluvy pri obdobných zmluvných podmienkach.

Podľa § 69 ods. 6 Autorského zákona, ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak.

Podľa § 79 ods. 1 Autorského zákona organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

- a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a
- b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

Podľa § 79 ods. 2 Autorského zákona nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

Podľa § 152 ods. 4 Autorského zákona Ministerstvo na svojom webovom sídle vedie evidenciu organizácií kolektívnej správy, ktorým udelilo oprávnenie, vrátane digitálnej rozmnoženiny oprávnenia. Evidencia obsahuje

- a) názov organizácie kolektívnej správy,
- b) sídlo organizácie kolektívnej správy,
- c) označenie štatutárneho orgánu a meno a priezvisko osoby, ktorá je štatutárnym orgánom, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, označenie orgánu riadenia a meno a priezvisko osoby, ktorá je orgánom riadenia, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, ak je odlišný od štatutárneho orgánu,
- d) vymedzenie odboru kolektívnej správy práv a
- e) informáciu o tom, či organizácia kolektívnej správy uzatvára rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu podľa § 79 v danom kalendárnom roku.

Podľa § 164 ods. 1 Autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. Organizácia kolektívnej správy môže odmietnuť zastupovanie nositeľa práv len na základe preukázaných objektívnych dôvodov, najmä ak by zastupovanie nositeľa práv bolo v rozpore s vydaným oprávnením alebo majetkové práva k predmetu zastúpenia nevznikli. Pred uzavretím dohody podľa prvej vety je organizácia kolektívnej správy povinná poskytnúť nositeľovi práv informácie o podmienkach zastupovania pri výkone kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy je povinná začať výkon činností súvisiacich so zastupovaním od uzavretia dohody podľa prvej vety, ak nie je dohodnuté inak.

Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd mal za preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Uzatvára hromadné licenčné zmluvy s rôznymi subjektmi - používateľmi predmetov ochrany, pričom výška dojednanej odmeny vyplýva z jeho sadzobníka. V predmetnom konaní nebolo sporné, že žalovaný nemal v roku 2016 uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala na použitie predmetov ochrany, na použitie diel, vo vzťahu ku ktorým žalobca spravuje práva, hoci je prevádzkovateľom 3* Hotela Relax Inn s kapacitou ubytovacích zariadení 37 a podľa jeho webovej stránky je každá izba vybavená televízorom s káblovým príjmom. Žalovaný tak disponoval zvukovoobrazovými zariadeniami, prostredníctvom ktorých umožnil svojim hosťom sledovanie televíznych programov. Hoci samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách nepredstavuje verejný prenos, poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 alebo sp. zn. C-162/10 prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Súd sa potom stotožnil s argumentáciou žalobcu, že pokiaľ žalovaný verejne uvádzal, že sú všetky izby v hoteli vybavené káblovým TV, potom tieto zariadenia museli byť vybavené televíznym prijímačom zabezpečeným signálom, teda išlo o verejný prenos. Žalovaný neuznal nárok žalobcu z dôvodu, že žalobca pri určení výšky odmeny neprihliadal na obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Súd však skutočnosť, či v roku 2016 boli nejakí hostia v predmetnom hoteli ubytovaní, považoval za bezpredmetné, pretože v zmysle Autorského zákona účinného v roku 2016 žalobca nemal povinnosť sledovať obsadenosť toho ktorého ubytovacieho zariadenia. Súd sa tak nezaoberal ani s predloženým vyjadrením Ministerstva kultúry SR zo dňa zo dňa 7.3.2017, keďže dané vyjadrenie nie je záväzné ani pre súd, ani pre strany sporu, z rovnakého dôvodu súd neprihliadol na žalovaným predložený listinný dôkaz - analýzu od spoločnosti KPMG ohľadom výšky licenčnej odmeny s prihliadnutím na obsadenosť ubytovacích zariadení. Okrem toho súd poznamenáva, že samotná analýza upozorňuje na prípadné skreslenie informácií v dôsledku zámerného poskytnutia nepravdivých informácií zo strany zdrojových subjektov. Analýza navyše vykonáva porovnávanie odmien, ktoré mali odlišný základ, preto

je na určenie výšky obvyklej licenčnej odmeny nepoužiteľná. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, t.j. v roku 2016 Autorský zákon neukladal žalobcovi povinnosť zisťovať obsadenosť ubytovacieho zariadenia, a tak určiť výšku licenčnej odmeny, práve naopak, dôležitá bola skutočnosť, že žalovaný vybavil izby svojho ubytovacieho zariadenia TV prijímačmi so signálom, čo predstavuje ďalší verejný prenos, preto nebolo potrebné skúmať, aká bola obsadenosť hotela a či jednotliví hoteloví hostia takúto možnosť aj reálne využili. Vzhľadom na uvedené súd považoval žalovaného za používateľa predmetov ochrany práv (ktorých správu vykonáva žalobca), v tomto prípade však neoprávneného, keďže hromadnú licenčnú zmluvu mal uzatvorenú len s dvomi organizáciami kolektívnej správy, a to SOZA a SLOVGRAM, avšak so žalobcom nemal. Žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že s týmito organizáciami mal uzatvorenú zmluvu, teda získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov, výrobcov zvukovoobrazových záznamov na používanie diel, na používanie ich výkonov formou ďalšieho verejného prenosu. Podľa názoru súdu už z uvedeného vyplýva, že žalovaný nepriamo potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení.

14. Keďže žalovaný nemal uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom ako príslušnou organizáciou kolektívnej správy práv na oprávnené používanie predmetov ochrany, teda diel autorov, ktorých žalobca na základe zmlúv zastupoval, hoci v roku 2016 uskutočňoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos, potom porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z Autorského zákona a zasiahol tak do majetkových práv autorov diel, ktorých žalobca zastupoval. Uvedeným konaním sa žalovaný dopustil neoprávneného zásahu do autorského práva nositeľov práv zastúpených žalobcom. Podľa názoru súdu tak boli splnené podmienky na domáhanie sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona v spojení s ustanovením § 442a ods. 2 a § 458a Občianskeho zákonníka. V predmetnom konaní uvedené mal súd za preukázané, keďže medzi stranami sporu v roku 2016 absentovala hromadná licenčná zmluva medzi nimi uzatvorená. Pokiaľ ide o výšku obvyklej odmeny, ktorú žalobca mohol požadovať v prípade vydania bezdôvodného obohatenia, súd mal za preukázané, že žalobca v roku 2016 uzatvoril vyše 300 hromadných licenčných zmlúv na rovnaké predmety ochrany s prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení, pričom odmena bola stanovená práve podľa sadzobníka žalobcu. Keďže sa v roku 2016 pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv vychádzalo zo sadzobníka žalobcu a bolo uzatvorených vyše 300 zmlúv, súd dospel k záveru, že uvedená odmena za získanie práva na použitie predmetov ochrany chránených žalobcom bola obvyklá v čase neoprávneného zásahu žalovaného do týchto práv. Žalobca preto mohol požadovať od žalovaného odmenu v zmysle svojho sadzobníka. Súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 z 24.3.2011, podľa ktorého sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licencie iným používateľom, t.j. za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy.

15. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca účinne poprel tvrdenia žalovaného v predmetnom konaní. Súd mal za preukázané, že žalovaný v roku 2016 neoprávnenne zasahoval do autorského práva, keď nemal uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, na základe ktorej by získal oprávnenie na použitie predmetov ochrany práv, ktoré žalobca zastupuje. Taktiež mal súd za preukázané, že žalovaný mal vo svojom ubytovacom zariadení v 37 izbách umiestnené zvukovoobrazové záznamy, ktorými uskutočňoval verejný prenos. Z takto zisteného skutkového stavu potom súd vyvodil dôvodnosť žaloby a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 962,- eur, ktorá predstavuje zvyčajnú licenčnú odmenu za rok určenú podľa sadzobníka žalobcu pre 3* hoteli. Uvedená suma vznikla súčinom počtu izieb žalovaného (37) a výšky odmeny podľa sadzobníka žalobcu (26 eur). Žalobca si tak výšku žalovanej sumy uplatnil v zmysle § 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka.

16. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením uvedenej sumy, súd ho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 962,- eur od 15.12.2017 do zaplatenia, t.j. odo dňa spisania žaloby v predmetnej veci.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď celkový úspech žalobcu bol 100%. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno písomne podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP). Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.